ΠΛ07| ΜΗΝΥΜΑ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

2020 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2020/πλ07-μηνυμα-ενοτητασ-και-αγαπησ/

Η Αγάπη ξεδιπλώνεται συνεχώς, συστέλλεται και διαστέλλεται μέσα σου και έξω σου, σε δονεί, σε πάλλει σαν Πνεύμα, σαν Ψυχή, σαν σκήνωμα. Αποστέλλει τις υψηλές και Θείες συχνότητες και δονήσεις της να σε κρούσουν και να σου προκαλέσουν, Άνθρωπε, την αφύπνιση, όμως δεν γνωρίζεις και δεν κατανοείς, δεν μπορείς να νιώσεις αυτή την Απειρότητα, δεν αισθάνεσαι τους παλμούς της να σε διαπερνάνε, τους αφήνεις ν' αγγίζουν ένα ελάχιστο μόριό σου. Αυτό το ελάχιστο μόριο, που πάλλει η Αγάπη, αυτός είσαι εσύ, Άνθρωπε, εσύ, Άνθρωπε, είσαι η Αγάπη και αν αφήνεις να πάλλεται μέσα σου μόνο ένα ελάχιστο μόριό της, τότε είσαι πολύ μικρός, δεν ανταποκρίνεσαι σ' αυτό που πράγματι είσαι, δεν ανταποκρίνεσαι στην Απεραντοσύνη.

Μάθε να πάλλεσαι και σαν μόριο και σαν ολότητα, γιατί αυτό είναι η Αγάπη, μάθε να πάλλεσαι μέσα στα πάντα. Η ένωσή σου θα ξεκινήσει από μέσα σου και ένωση δεν είναι θεωρία, η ένωση είναι πράξη. Εσύ θα ενώσεις το «Είναι» σου και αν ενώσεις το «Είναι» σου έχεις ενώσει τα πάντα, γιατί το «Είναι» σου είναι τα Σύμπαντα, το παν και το ελάχιστον. Μέσα σου υπάρχουν χαραγμένα, παλλόμενα, τα Άπειρα Σύμπαντα, κι όταν ενώσεις αυτά τα Άπειρα Σύμπαντα μέσα σου, θα υπάρχει ένωση και έξω σου και παντού.

Η Αγάπη δεν εμποδίζεται να ενώσει, να σε ενώσει μαζί της, για να σε κάνει Άπειρο. Δώσε της το «Είναι» σου, την Ψυχή σου, το Πνεύμα σου, ό,τι έχεις και δεν έχεις, ό,τι νομίζεις, ό,τι είσαι, όποια εικόνα και αν έχεις σχηματίσει για σένα, Άνθρωπε. Παράδοσέ την, άπλωσε αυτή την Εικόνα στην Αγάπη, να την καταστήσει Τέλεια και Θεία. Παραχώρησέ της το σώμα σου, τα χέρια σου, κάθε μέλος του σώματός σου, παραχώρησέ της κάθε έκφρασή σου και κάθε κίνηση του νου σου, για να είσαι Ένα μαζί της.Άρχισε να της παραχωρείς πρώτα από το πεδίο σου το υλικό, που βρίσκεσαι, όπως μπορείς να το κατανοήσεις. Παραχώρησέ της πρώτα τις εκδηλώσεις σου τις εξωτερικές κι έπειτα προχώρα πιο βαθιά. Δώσε της την κίνηση, που γίνεται μέσα στην ψυχή σου και μετά την κίνηση που γίνεται μέσα στο νου σου. Όλα της ανήκουν, Άνθρωπε, ανήκουν στην Αγάπη και δεν στα ζητά, σε ελεεί θυμίζοντάς σου, ότι πρέπει ν' αρχίσεις να παραχωρείς, να της επιστρέφεις τα δικαιώματά της.

Άρχισε να δίνεις πρώτα από τις μορφές τις εξωτερικές, άρχισε να δίνεις ύστερα μέσα από την Ψυχή σου και μετά ο νους σου ας είναι όλος δοσμένος στην Πύρινη Φλόγα της, στην Άσβεστη, στην Αέναη, στην κατακαίουσα τα πάντα και μεταλλάσσουσα τα πάντα, στην ίδια Ουσία, την Ουσία Της. Γιατί, Άνθρωπε, νους είσαι, από έναν Άπειρο Νου πλάστηκες, Αδέσμευτο και Θείο. Κομμάτι αυτού του Άπειρου Νου, Άπειρος και συ, Ένα με την Απειρότητά Του υπάρχεις και ζεις. Πρέπει να συλλάβεις την Απειρότητά του Νου, που σε έπλασε πρώτα, για να μπορέσεις να συλλάβεις πόσο Άπειρος είσαι, ότι είσαι και συ ένας Νους Θείος. Δεν είσαι μορφή, δεν είσαι συναισθήματα, είσαι η Κίνηση του Νου, του Ενός Νου, που υπάρχει Αέναα.

Αυτή η κίνηση του Νου σε δημιούργησε και υπάρχεις, γιατί είσαι αδιάσπαστα δεμένος με την Κίνηση του Θείου Νου, που είναι ταχύτατη, Αέναη, μοιάζει με την Ακινησία. Πώς θα φθάσεις όμως να ενεργείς ως Νους, ως Άπειρος Νους, ως Αδέσμευτος, Αχώρητος, Άχρονος και Άχωρος, Απεριόριστος, επεκτεινόμενος μέσα στα πάντα, διαστελλόμενος και συστελλόμενος, διασπώμενος και ενούμενος εκ νέου, χωρίς στην ουσία ποτέ να χωρίζεται, ποτέ να διασπάται, να αποκόβεται σε κομμάτια, αλλά πάντα να παραμένει Ένας, ο Άπειρος.

Πώς θα φθάσεις στο σημείο να δεις τι είσαι, ν’ αποβάλλεις την εικόνα που έχεις πλάσει για σένα, την εικόνα που αποτελείται από σάρκα, που αποτελείται από πάθη, που αποτελείται από συναισθήματα γήινα, που έχουν μόνο το αντιφέγγισμα αυτού του Θείου Νου, που είσαι συ. Μόνο αν αρχίσεις να επιστρέφεις στην Αγάπη αυτό που της ανήκει, θα μπορέσεις να αναρριχηθείς μέσα σου, να φθάσεις στο Νου σου, να δεις την Απειρότητά Του, να κατανοήσεις τι είσαι, τι είμαστε, Θεός χωρίς καμιά διάκριση, χωρίς καμιά διαφορά από το Θεό που επικαλείσαι, που λατρεύεις, που προσκυνάς και προσμένεις από Αυτόν το Έλεος.

Πώς θα το χωρέσεις όμως αν δεν αναρριχηθείς μέσα στο «Είναι» σου, αν δεν παλέψεις μ’ όλους τους ανέμους, που φυσάνε μέσα σου, μ’ όλα τα στοιχεία της φύσης, αν δεν διαλύσεις όλα τα νέφη σου, αν δεν διασκορπίσεις τις εικόνες που έχεις πλάσει, τις αντιλήψεις που έχεις κτίσει μέσα σου; Η αναρρίχησή σου είναι μια αναρρίχηση μέσα στην Αγάπη, νομίζεις ότι ανεβαίνεις, ενώ στην ουσία προσπαθείς να εισχωρήσεις μέσα στην Αγάπη, που είναι ο Θείος Νους, είναι το ίδιο και το αυτό. Προσπαθείς να εισχωρήσεις, Άνθρωπε, μέσα στο «Είναι» σου.

Ποτέ δεν σε διαχώρισα από Εμένα, ποτέ δεν σε έθεσα έξω από Εμένα, ποτέ δεν μίλησα για την

Αγάπη σου και την Αγάπη Μου, για το νου σου και για το Νου Μου. Μιλώ για το Ένα, για τη Μία Αγάπη, για τον Ένα Νου, για τη Μία Απειρότητα, για το Απόλυτο, που δεν χωράει συμβιβασμούς, που δεν δέχεται μέσα του καμία παρέκκλιση, ούτε της μικρότερης δυνατής γωνίας. Ποτέ δεν σε χώρισα από Εμένα, πάντα σου έλεγα ότι είμαστε Ένα και στο έδειχνα, μέσα από μορφές, μέσα από λόγια, μέσα από πράξεις και εκδηλώσεις, που ήταν προσιτές σε σένα. Όμως πώς θα καταλάβεις, πώς θα το νιώσεις αυτό που σου έλεγα και σου λέω συνεχώς και εξακολουθητικώς από μέσα σου και απ' έξω σου, από τη φύση, από το περιβάλλον σου, πώς θα κατανοήσεις το Μήνυμά Μου, που είναι **ένα Μήνυμα Ενότητας και Αγάπης,** που το έχεις παρανοήσει και εξακολουθείς να το παρανοείς και να πλάθεις τους κόσμους σου μέσα στην παρανόηση και την πλάνη, αν δεν έλθω να διαλύσω τους κόσμους σου και να συντρίψω την πλάνη και να σε αφήσω γυμνό ν' αντικρίσεις αυτό που νόμιζες πως ήταν το παν.

Πώς θα σε ντύσω με την Απεραντοσύνη Μου, αν πρώτα δεν έχεις αποβάλλει τους κόσμους σου, που νομίζεις απέραντους και είναι τόσο περιορισμένοι; Πώς θα σε ντύσω με την Αγάπη Μου, αν πρώτα δεν σε ξεπλύνω και δεν αποτινάξω από πάνω σου όλα τα συναισθήματα τα γήινα, όλες τις εκδηλώσεις, που ονομάζεις αγάπη, χωρίς να ντρέπεσαι, γιατί δεν γνωρίζεις τη θεσπέσια Αρμονία και Τελειότητα, που είναι η Αγάπη; Πώς θα σε φανερώσω, Άνθρωπε, στον εαυτό σου, αν πρώτα δεν γκρεμίσω τα χάρτινα οικοδομήματά σου, που επιμένεις να υποστυλώνεις αιώνες τώρα; Πώς θα εμφανίσω τον Εαυτό Μου, που είναι ο Εαυτός σου;

Δεν μπορώ να παρουσιάζομαι με προσωπίδες, δεν θέλω να φορώ καμία προσωπίδα. Είμαι ο Ένας και ο Απόλυτος και ο Μοναδικός και έτσι θα εκδηλωθώ από μέσα Μου και όταν λέω από μέσα Μου εννοώ από μέσα σου, Άνθρωπε. Θα σκίσω καθετί που με περιβάλλει, θα τα κατακάψω. Ήρθε η ώρα, το πλήρωμα του χρόνου, τα πάντα να γίνουν φωτιά και φλόγα, τα πάντα να περάσουν από μέσα Μου για να γίνουν Εγώ. Ήρθα να σε διδάξω από μέσα σου και από έξω σου, παντού υπάρχω, πρόσεξε να Με δεις μέσα από όλα, κοίταξέ Με στον Ουρανό και στα χωράφια της γης, κοίταξέ Με στα δέντρα και τα λουλούδια, κοίταξέ Με σε κάθε εκδήλωση, που υπάρχει γύρω σου άψυχη ή έμψυχη. Είμαι Εγώ ο Ίδιος, ο Διδάσκαλος μέσα από κάθε μορφή και σε διδάσκω μέσα απ' όλες τις μορφές, μ' όλους τους τρόπους, απεριόριστα και κάθε μορφή και κάθε εκδήλωσή Μου, σου διδάσκει και ένα άλλο σκαλοπάτι, για ν' ανέβεις πιο ψηλά, να Με εκδηλώσεις και το Ύψιστο σκαλοπάτι είναι όταν σε διδάσκω Εγώ, ο Ένας από μέσα σου. Από μέσα Μου, σε διδάσκω και πάλι, ο Εαυτός Μου Είσαι και Εγώ σε έφερα στο σημείο να μπορέσεις ν' ακούσεις αυτόν τον Εαυτό να σου μιλά.

Εγώ μέρα με τη μέρα, στιγμή με τη στιγμή είμαι μέσα στους Άχρονους για μένα αιώνες. Σου κατέρριψα τους περιορισμούς, σου γκρέμισα τους φραγμούς, σου έσκισα τις προσωπίδες, σε γκρέμισα μέσα σε βάραθρα για να Με βρεις. Αυτό το Ύψιστο στάδιο, Άνθρωπε, **το Ύψιστο στάδιο του Διδασκάλου** θα εκδηλώσεις τώρα από μέσα σου, θα φανερώνεις τον Έναν και Αυτός ο Ένας, που θα φανερώνεις θα γνωρίζει να σε οδηγεί κάθε στιγμή και να ενώνει τα πάντα. Δεν θα υπάρχει πλέον καμιά αντίθεση, τα πάντα χωράνε μέσα στο Λόγο, τα πάντα χωράνε Μέσα Μου, όλες οι αντιθέσεις ενυπάρχουν εντός Μου, όλες οι εκφράσεις, όλες οι μορφές, όλες οι εκδηλώσεις σε μια ενότητα αδιάσπαστη. Τίποτα δεν Με εμποδίζει να εκδηλώνομαι με όποιο μέρος από το όλον Θέλω. Είμαι το όλον και ως όλον μπορώ να εκδηλώνομαι και ως μέρος αυτού και ως ολότητα και ως μόριο αυτού ακόμα, για να συντρίψω και να καταρρίψω οποιεσδήποτε ιδέες ανθρώπινες, που έχουν θέσει στην ολότητα όρια, και την έχουν περιορίσει μέσα στους δικούς τους μικρούς χώρους, στη δική τους μικρή καρδιά.

Είμαι μια Άπειρη, Αέναη, Πάλλουσα, Πάλλαμπρη Καρδιά, που περιλαμβάνει όλες τις καρδιές. Είμαι μία Μορφή, που χωράει όλες τις μορφές. Είμαι μια Εκδήλωση, που περιέχει όλες τις εκδηλώσεις, μα είμαι και το Άμορφο και το Ανεκδήλωτο. Είμαι η Δημιουργία και το Αδημιούργητο κι αυτό θα φανερώσεις, αυτό καλείσαι να δείξεις, να το δείξεις σε σένα, Άνθρωπε. Εγώ δεν χρειάζομαι να Μου δείξεις τίποτα, έρχομαι να σου το δείξω, για να σε επαναφέρω στην πρωταρχική σου θέση, στη θέση που πάντα υπήρχες, παρόλο που περιβλήθηκες με πολλά καλύμματα και έκανες πολλές προσπάθειες για να τη χάσεις.

Όμως η Ενότητα δεν διαχωρίζεται και η Ενότητα παραμένει πάντα ψηλά. Κι η Ενότητα είναι πάντα στην ίδια θέση, η Ενότητα και η Αγάπη, που είναι το ίδιο, ποτέ δεν πέφτουν και αυτό είσαι, γι’ αυτό και ποτέ δεν έπεσες, κι αυτό θα φανερώσεις, Άνθρωπε, Διδάσκαλε, Λόγε, για να το δεις, για να το νιώσεις και μέσα από τις μορφές και μέσα από όλες σου τις εκδηλώσεις και να μη θέτεις πλέον παραπετάσματα στην Ενότητα. Έρχομαι να συντρίψω και να καταλύσω όλα τα παραπετάσματα και δεν έρχομαι Εγώ, Άνθρωπε, εσύ έρχεσαι αυτή την εποχή να τα συντρίψεις και να τα καταλύσεις, γιατί εσύ κι Εγώ δεν ξεχωρίζουμε. Υπάρχεις μέσα Μου και Υπάρχω μέσα σου. Είμαστε Ύπαρξη. Δεν είναι δυνατόν να ξεχωρίσεις. Είμαστε Αγάπη, δεν είναι δυνατόν να πέσεις πιο χαμηλά. Είμαστε Ενότητα, δεν είναι δυνατόν να διαχωρίσεις, είμαστε τα πάντα, Άνθρωπε, εκδήλωσέ το, η Ύπαρξη και η Ανυπαρξία, το Απόλυτο διάχυτο Φως.